

ett par hurra-rop kostar ingen försärfelse, det sakas
 set muntrar. —

Men andra stadare, som ej så wara med, hur wilja
 de hurra? —

Den lemnas i stället rum i kyrkan, der de storas
 plaser ötra äro tomma. Der få de tacka Gud för Kuns-
 gens hjälpa och höra, huru de skola bli goda medborgare
 derigenom, att de bli goda kristna.

Gilletdera fäitet är nu kristeligare, att offentligt
 i templet och iusti i hjeriat tacka Gud för Landstadsens
 hjälpa eller att göra det genom yppiga gäddabud, bälur
 och balar? — Bibelen må fälla utslag, Guds ord
 sware!

Men em man ej frågar efter, hvad Gud tycker om,
 så kunde frågas: Hvad säge Kungen heli? Männe han
 ej heldre säge, att man underhödde goda stiftelser? Wore
 det icke mera fastelandskärlek att besluta sig för enklare
 lefnadsfätt; än uppmuntra den landesfuzande lyren? —
 Wir Konung är nykterhetsvän.

Tänk om våra förnämaste hade uttryckt sin glöste
 öfwer Kungens tillfrisknande sålunda: "Wi bliwe alla
 Nykterhetsvänner och förena oss att med renningar, ord
 och exempel nedgöra upsedens landens däre."

ett sådant begjente böu till Gud h de wäl warit
 hjälpsammare säit att sira Kungens tillfrisknande.

Witå

Tryckt hos W. N. Nygren.

Ens Ropandes Röst i

Öknen.

N:o 3.

Mars. 1853.

2 Årg.

Om Prosten Laitadii erhållna Präpa, meddelad
 af Dom Capitlet i Hernösand genom Contracts
 Prosten Sal. Antman, den 20:de Mars 1851.

Utk. från föreg. N:o

Den Consistoriella Präpa är of följande lydelse:
 "Wälärendige och Högwärlarde Herr Prosti och Ryr-
 koberde samt Rådare af Gransta Hedets Legation!
 Consistorium har härigenom, och på grund af det ge-
 nom Kongl. Swea Hof Rättis utslag den 2 sissl. De-
 cember stadfästade Beslut, skolat förklara Eders wäläres-
 wördighet silt synnerliga misnöje öfwer Eders Ärewör-
 dighets mot Consistorium wisade öhörsambet, i a'scende
 på afgifwande af äskad förklarung, uti målet rörande
 Sofia Ulrika Gentis dotters klagomål öfwer henne
 förwägrad enstid skrift, samt Adam Joh. nsson Muo-
 das Lampolos angifwelse, rörande mot honom förbrödade
 wäldsamheter, samt det öhörsakta och opafsande skriftfätt
 Eders wälärewördighet derwid begagnat. Consistorium
 hade med skäl wäntat, att en man med det upplösta
 ömdöme, som hos Eders wälärewördighet bör förutfatt-

ad, skulle icke nödvändigheten för hvarje statens tsefteman, att owillkorligt hörsamma Embetsmyndighetens föreskrifter, äfwen om de samna af den underordnade ej kunna gillas, i hvilket fall de äne alltid har utwäg sig beynad, att föreskriften i laga ordning öfwerklaga. Till följe deraf torde Eders wälärowrdighet wid närmare bestämning äfwen hafwa funnit, att det af Eders wälärowrdighet walda sätt, att bemöta Förmäns besallningar, är så mycket mer klandrewärtdt, som det kommit en man till last, hwilken genom sitt Embete är förbunden, att både i lära och lefwerne werkliggöra bland andra, äfwen det budet att wara all menskelig ordning undergifwen för Herrans skull.

Under förhoppning, att hädanefter ej komma i nödvändighet att hos Eders wälärowrdighet besfra flere dylika försæfles öfwerlemnar Consistorium nu, genom Contractus Posten Herr S. Nutman till Eders wälärowrdighet, å nyo handlingarne uti ofwannämnde 2:ne mål, med föreläggande för Eders wälärowrdighet, att med bestämmd förklaring i ämnet till Consistorium inkomma inom sex weckor efter delsäendet, och wid äfwen yr att utom ytterligare ansvar för ny ohörsamhet, Eders wälärowrdighet, genom uraktlåtande af förklaring, anses hafwa widgätt sanningen af de i klagoskrifterna gjorda angifwelser. Consistorium tillböns. Eders wälärowrdighet den Höghstes nåd och wälsignelse. Herredömsands Dom Capitel den 8:de Februarii 1851. Joh. Norrman. C. J. af Nordin. P. Engman. C. J. Stilling. A. G. Wimmererantz.

And. Sidner.

Wid uppläsandet af denna skraps hade Contractus Prosten tillkallat 2:ne kyrkoherdar såsom åhörare, af hwilka den ena i synnerhet betraktade Pr. L. med spänd uppmärksamhet. Förmodligen tänkte han: "Skall du icke bli försträckt? Skall du inte flista färg? Men Pr. Westadus har varit i wida farligare omständigheter, utan att flista färg. Att emottaga orättwiså förreklæfser för en rättwis sak är juft icke någonting owanligt här i werlden. Den wisade ohörsamheten emot Consistorium beflod deruti, att Pr. L. anhållit, att klagoskrifterna skulle återremitteras till wederbörande, för att erhålla sin lagliga form, då han wore beredd att bemöta dem. Men Consistorium fordrar owillkorlig hörsamhet, äfwen om Embets myndighetens åtgärder äro olagliga. Wi föreslå oss, att en underordnad är mera bunden wid Kongl. Maj:ts Författningar än wid en underordnad Embets myndighets olagliga föreskrifter. Och hwad det opassande skriffättet angår, så war det en oemotfäglig sanning, "att den orthodoxa gallans inflytelse på hjernan" war den rätta anledningen till anklagelserna, kanste äfwen till den meddelade skrapan.

Prosten Westadus inlemnade inom den föreskrifna tiden sin Förklaring till Consistorium, hwaruti wisades, att Sofia Ulrika Henriks dotter blifwit längesedan kyrkotagen, samt, att de medel, som blifwit emottagne för missions Scholans och de fattigas räkning, blifwit till en del redowisade för Consistorium, och kunna ytterligare redowisas, om så påfordras. På denna Förklaring följde från Consistorium en så lydande skrifwelse.

Wälärowrdige och hgwällärde Herr Prost och Kyr-

tebende samt Riddare af Franska Feders Legion
 Sedan Eders wälärensördighet, till behörig ämbetsnad
 af Consistorii försvade skrifft, inkommit med inför-
 trad förklaring, i anledning af dets Adam Johansen
 Minedas Lempeles, uti dets till Konungens Beskinnings-
 hafwande i Nöteborgens Näm ingifna klagoskrift, öfwer
 någona mot honom förskrivade wäldsbömbeter, framkastade
 beklagningar mot Eders wälärensördighets Predik-
 sött, och försarande i Presta Embetets utöfning; dets
 och Sofia Ulrika Henriks dotters, genom des wäldsmän
 anmälde klagomål, deröfwer att Eders wälärensördighet
 skall hafwa förnågrat henne undergående af enskildt skrift
 efter beändiget lägeremål; så har Consistorium i behörigt
 öfwerwägande ägnit, hwad så wäl klagoskriften, som E-
 ders wälärensördighets förklaring innehåller; och som,
 hwad angår det förskrivade af ifrågawarande mål, den
 undersökning wid vederbörlig demsel, som Konungens
 Beskinningshafwande förmått sig hafwa förordnat, tor-
 de lemua nöjsaktig upplösnig, hurwidå Eders wördig-
 het, till de af Adam Johansen anmälde förhållanden,
 kan förstås wara mer eller mindre wälkande; alltså har
 Consistorium ej ansett sig med ifrågawarande ärende för-
 ra, för det närwarande, taga widare befattning, under
 afwaktan på hwad den anbefallda undersökningen, kan
 komma att gifwa wid handen.

Hwad åter beträffar klagomålet öfwer Eders wälärensör-
 dighets wägaron att tillåta Sofia Ulrika Henriks
 dotter undergående af enskildt skrift, har Consistorium
 ej kunnat undgå att finna det Eders wälärensördighet
 i sitt försarande härutinnan ej ådagalagdt den höfsam-

het och mildhet i bedbmande, jemte kärleksfull ömhet
 wid behandlingen, som säkrare än Koningslöfwa kraft
 åtgärder bidraga, att förva synaren på häfttringens wäg,
 enär denne wäl beldre bör lockas än skrämmas till häfte-
 ring. Då Consistorium således gifwer Eders wälärensör-
 dighet sitt ogillande i denna sak till känna, förwän-
 tar Consistorium, att Eders wälärensördighet låter det
 samma lönda sig till warning för framtiden, och tillöns-
 skar Eders wälärensördighet den Öfwiges nåd och wälsige-
 nelse. Herrens Dom Capitel den 23:de Juli 1854.

Joh. Norrmann C. J. af Norden Eric Ulmquist. P.
 Engman. J. Estling. A. F. Wimmercratz.

And. Sidner.

Härwid bör anmärkas, att om Konungens Beskinnings-
 hafwande werkligen har anbefallt någon underöfning
 wid Domstol, rörande den gamle Adams klagomål, så
 har åtminstone ännu ingen underöfning derom förwa-
 rit wid Tinget; och wi förmode, att den gamle Adama
 nox aktar sig för en sådan underöfning, ty han har
 sjelf varit wäldsam emot de anklagade ynglingarne.
 Han har till ex. fattat en af dem i bättet, samt slitt af
 bättet och kastat det på golwet. Dels denna omsändig-
 het och fruktan för den kostnad, som skulle dräba ho-
 nom, genom den långa resan till Tinget, förmodade ho-
 nom att återtaga sin angifwelse, och förneka sin egen
 nederkrift. Ty wi kunna icke föreställa oss, att Jöf-
 till klagoskriften wägar undertefna en annans Bemärke-
 utan des wettskap. Hwad angår den hårda behandling,
 som Consistorium på må så, och utan all ställig anled-
 ning förmodar hafwa wedersattit Sofia Henriks dotter,

sk innehåller icke klagoskriften någonting annat än, att hon blifwit förwågrad att undergå hemlig skrift, och Cäsaren wet redan, huru det förhåller sig med den saken. Det är anuars behnnerligt, huruledes Consistorium kan yrka, att syndaren bör heldre "lockas" än "skrämmas" till bättring, enär Consistorium icke sjelf har lockat dem af sina underhafwande till bättring, som Consistorium anser för syndare, utan heldre ansett nödigt att "skrämma" dem med skrapor, med hotelse tillika att widtaga strängare åtgärder, derest icke bättring följer. Genuwida Consistorii ådagalagda barmhertighet emot fräcka och oförskämda horor, kan åstadkomma någon bättring i deras lefwarne, det lærer icke erfarenheten hafwa ådagalagt, alldenstund i sjeswa Hernösands Stad hwarest de andeliga Häderne hafwa sin boning, icke mindre än närmare 40 horor hade fått oäkta barn 1843, hwilka samt och synnerliken uppkallades på Gungliet, och ålades att skaffa sig förswar. En af dessa war så pass wig i truten, att hon frågade: Hwilket förswarar Herr Landtssekreterarens Jungfru?

Forts.

Om anledningen till wäckelserna
i Torneå Lappmark.

Forts. från föreg. Nr

Utän twiswel måste de underjordiska magterna bäs-
wa för en såran händelse, som till Ex. Trälfarens dödd,
hwilken war så följdrik hwarigenom millioner själar
försattes i frihet. Den mäktige afgrunds fursten må-
sk: darra för Christi uppståndelse, som war ett före-

bud till de dödas uppståndelse, hwarigenom millioner
menniskor blifwa frälste ifrån dödens och djefwulens
wäld Dessa jordbävningar, ehuru icke förorsakade af
de underjordiska magterne, hwilkas magt i den döda
naturen, är blott på några få ställen omtalad i den
Heliga skrift, beteckna likwäl allegoriskt eller liknelsewis
de underjordiska d. w. s. de onda magternas bäs-
wande, skälswande och darrning, emedan dessa magter måste för-
sättas i förskräckelse och iaseri öfwer en sådan händelse,
som går dessa mörkens andar så nära på lifwet Lär-
junaarnes bönn war en händelse, som författe Christen-
domens första bekännare i den upphöjda sinnes stämning
att de kunde besegla den himmelska sanningen med sitt
blod. Styrkohistorien wisar, att de Christnas sinnes-
stämning i dödsstunden, werkade mera på Herningarnes
öfwertygelse, än sjeswa läran. Och således må ingen
anse det för skrock eller widskrepelse, om wi sätta "det
första nådemärket" i sammanhang med Jordskalfwet;
ty af berättelsen om detta under, som först tilldrog sig
med den omnämnda Lappquinnan, blefwo alla, som då
woro i wäckelsen, uppmuntrade och styrkte i den tron,
att hwar och en, som arbetar och sträwar i den hårda
bättrings kampen, kan genom Guds nåd blifwa författ
i samma lycksaliga tillstånd, genom "ett n de arke",
hwilket är så förborgadt och otroligt för werlden; men för
den twiflande är ett nådemärke en röst ifrån himmelen,
som säger: "Dino sunder förlätas dig" Eller: i d g
skall du wara med mig i paradiset. Detta nådemär-
ke, som den twiflande quinnan först sig erfara, blef nu
ett heligt mål för alla wäckta, men ännu icke benådade

själar ett såndeltigt stort och högt mål dit alla borde sträfva, som en bedröfvad anda hafva. Den nyss nämnde Barppquinnan hoppade af glädje högt öfver jorden, och kunde knappt beskrifva den himmelska glädje, som hon kände. Männe icke alla underjordiska magter hafva skäl, att darra öfver en sådan händelse, som redan gjort dem så mycket skrärgelse, och kan ännu göra dem större skrärgelse, om detta första nådemärke, efterföljes af flere tusende, som följa Exemplet. Ett Jordskalk har ofta ånadt kommit en stor förändelse på jorden, och äfven under jorden. Det hände år 1821, att en gammalman måne falla på knä och hålla bönen efter det Jordskalk, som då kändes i hela Norden. Munnen höll på att gråta och svärja och träta på sitt husfolk, när Jordbäfningen kom, men i samma ögonblick, som Jordbäfningen flyttade ett måttar ifrån sitt rum, måste han falla, på knä och hålla bönen. Om denna Jordbäfning kunde verka på den ojudaktiga mannen, huru mycket mera kan icke en Jordbäfning verka på en försvifvande själ, som ser afgrunden framför sig, och blir hastigt väckt utur sin försvifvan genom ett Jordskalk, som hotar att förbeta henne i afgrunden. Till och med Krållarens mördare blefvo förskräckta öfver Jordbäfningen, som alle göriskt föreställde de underjordiska magternas väsvan och skälwande. Krållarens mördare måste slå sig för sitt bröst, och säga: sinnerligen war de en rättfärdig man och Guds Son.

(Fortf.)

Om Profeten Lastadii erhållna Krapa, meddelad af Dom Capitlet i Hernösand genom Contracts Profeten Cal. Nutman, den 20:de Mars 1851:

(Fortf. från 38 sidan)

Vi förmedde, att det finnes ännu många sådana Jungfrur i Hernösand, hvilka för lockelsens skull fortsätta sin dygdiga wandel, emedan de förmodligen blifvit lockade till bättre, och icke skrämd, genom några "flugslöja krasstättgärder" hvilka Consistorium förbehållit sig att använda emot sådana själsförjare, som göra allt hvad de kunna för att motarbeta sedesförderket. Nu hoppa genom Pr. Lastadii steningelösa krasstättgärder, många sederlösa barn, blifvit dels hemligen dels uppenbartligen förbrude af sådana fäder, som förut icke kunnat förmas att erkänna sin egen affödd; de dockta barnens antal har äfven blifvit förminskadt så tillvida, att endast 2 blifvit födde dockta 1851, och 2 1852, medan 9 sådana föddes, 1847; 6, 1848; 5, 1849; 4, 1850. Döda barnen hafva blifvit sällsunnare så tillvida, att 1847, inträffade 6; 1848, 4; 1849 4; 1850, 4; 1851, 2; 1852, 2. Dock återstår ännu mycket att uträtta i äfsende på sedesförbättringen, emedan allt kan icke genomföras på en gång. Men det fördras nämligen en stor kraft Consistorium, för att kunna emottaga så många sådana barn, som äro obiffade bönder, och å andra sidan skraper af Consistorium; och desutom hat och möllfränstighet samt biter af trogare och wåhundar. För öfrigt war det för öfverflödigt, att ingen Profet, ingen rättfärdig och ingen god blifvit ansedd, på en rätt lärare af sina samtida; de flesta hafva blifvit barade och för-

följde för sitt wälmenande nit; och likwäl har efter wer-
den giswit dem rättwisa; så har det gått till i andra
Länder, och samma har förhållandet varit i Sverige.
Judarne uppbyggde Profeternas grafwar; men Johan-
nes Döparen hade djefwulen; Jesus af Nazaret hade
djefwulen och stod i förbund med satan; handsär-
sningar blefvo hatade och förföljde ty de woro ju alle-
samman kättare och willöandar. I Påswedomet tillbö-
dos Helgonen, men Waldeser, Willestier, Huesner och
P. otestanten förföljdes. I Lutherdömet prissas Luther,
men de, som nu tråda i hans fotspår, blewa hatade och
förföljde såsom kättare och willöandar, till ex. Zellstabi-
us, Ruthström, Grubb m. fl. rättshaffens Lärare, som
welat besfordra den lefwande Christendomen. Därur ha
wa Lutheriska kyrkans pelare betett sig emot Waster
Scott, som wille besfordra Christendomen i Sweriges
hufwudstad? Historien skall framdeles gifwa honom rätt-
wisa, och så hoppas wi skola alla rättssinnige Lärare få
rättwisa i en framtid, sedan alla nedriga Passioner blif-
wit framjällda i sin rätta dager; då skall till och med
det sunda förnuftet, som nu blifwit förörskadt af den
"orthodoxa gallans inträng på hjernan" falla det
omdöme om Scotten, att han wille besfordra en samin
Christendom i Sweriges hufwudstad; men Stockholms
Pressterkap, med Erkebiskopen i spetsen, arbetade med
händer och fötter för att få bort honom, och till behö-
ning för denna falska nitälskan, war den wilda, höbel-
massan på wägen att stena Erkebiskopen några år ef-
teråt.

Till Herr Kronofogden Packzell

Som Tit. wäl wet, att den publik, som läser dessa
Tidningar har helt annat, att grubbla på, än Gud och
Religionen; så tyckes det för oss mindre passande, att
uppiråda med wårt Religions nit inför en allmänhet,
som har helt annat att tänka på än det, som komma
skall efter döden. Wi böra således icke beträda denna
allmänhet med disputationer i andeliga ting, hållet den-
na allmänhet, will hafwa samwets frid; — i tiden. —
och hwad derefter kommer, lemnar den åt framtidens
För att icke beswära denna allmänhet, anhåller jag, att
Tit. täcktes icke illa upptaga några korta inwändningar,
emot de anmärkningar, som blifwit införde i Norrbottens-
Posten N:o 32 och 33.

Kno Hwad oljudet i kyrkorna angår, så är det wer-
keligen sannt att Läsarena störa Herrarnes Landakt, och
derpå är Tit. fjelf ett lefwande exempel; men Tit. har
icke ännu swarat på den frågan, huruvida Tit. infina-
rer sig i dessa kyrkor för andaktens skull, eller för att
observerwa Läsarens Gester.

2:do Hwad Tangsfaken med Läsarena i Kittiskä an-
går; så har jag lika wäl, som Tit. gjort mig af tro-
wärdiga Personer underrättad derom, att då Domaren
af skal, som jag förut anfört, icke kunde pliktfulla dem
för inbudsbrargelse, måste han "utom Protocollet" hålla
ett alfwarsamt tal, hwar till han af sitt orthodora nit
fann sig uppmantad. Likaledes har jag af trovärdiga
Personer gjort mig underrättad derom, att Domaren
i vår ort "utom Protocollet" hållit ett alfwarsamt tal
till några äkta Lutheraner i Döwer-Torne, som uti sitt

2. Huset för hwilket denna artikel war begärd att införas, men blev af
Herr. wägrad.

orthodora ätt misshandlade Läsaren; och hade han i bland annat yttat till dessa äkta Lutheraner, att de icke borde befatta sig med saker, som de icke begripa. Titio Hwad Engelmarks "opastlighet" angår; så har Tit. sjelf på flera ställen uttryckt den öfverföret, att Engelsmark wid outvinnade tillfälle varit "mosfärer", eller som stenarne säga "sammasi tieli". Kan nu detta icke bevisas; så har Tit. uttryckt ofanförärdiga öfverföret.

4:to Den hederliga Gästgäwaren i Johan Petri har wid förr emförmäta tillfälle icke haft tid; att be Läsaren gå ut, utan hade hon lifswad af sammanhördor ut, som Tit. horpat upp ur fången, se och bösafat ge på den skabbaten med yrskafet; derwid hade Läsaren yttat: nog skall jag gå ut utan slag. Läsaren talar icke heller med gästgäwaren, utan med andra personer. Att så werkligen varit förhållandet, sief jag sedemera erfära, då jag kom i hans rum, för att tala med hans sjuka moder, hwilken han nu hindrat från Alwarden i tre år. Jag stod just wid dörren och war begrepp att gå; i det samma hoppade han upp ur sin fång, icke för att påskynda mitt oflägenande, utan för att så tillförläpplig sin djehulka drift; men som den orthodoxa gallan hos denna man skedd öfver; så darade han på manchetten; och hade således ingen kraft att slå. Att Tit. som är lifswad af sammanhördor ätt, som Gästgäwaren i Johan Petri, måste ursälda denna sin trostrände, är alldeles i sin ordning; men det Tit. som kunnig jurist will tadeln, ätt oförfärdigt bejel hos den sjuke; det war mera oöwäntadt; ätt minne ne bryder kyrkobergen, 3:to Presbiteria. **3:to östra östl.**

lade besöka de sjuke, "Om någon ligger länge sjuk, och icke fordrar sin själa förjare till sig; esbeller låter påsking någon sannskyldig bot och bättring, skall Presbiter skräl låta sig om honom wårda, tala honom till om samma försummelse, och påminna honom om sin salighet." o. s. v. K. L. Cap. 17, §. 5.

5:to Hwad sluteligen widkommer våra Psychologiska Disputationer, så har Tit. etter wanligheten tagit en del af sina anmärkingar ur lusten. Jag har neml. alldrig påslätt om att man hafwa någon werldsbildning, nöd wändat man studera Psychologi; men då dessa wanligheten uppgifwa några saliga genom sin werldsbildning, så har jag för ett, att på ett förnuftigt sätt förklara för dem de Psychologiska fenomenen, som uppenbara sig bland Läsaren; men emedan de, som hafwa någon werldsbildning, wanligen äro frifänkare eller Rationalister; så kan läran om wiljans ofrihet i andeliga ting, icke annat än sörja dem för hufvudet. Ty dessa måste alltid finna Luthers lära "de libero arbitrio orimlig. De måste således stryka ett kors öfwer 18 §. af Augsburgiska bekännelsen. För öfrigt måste jag uppriktigt tillstå, att dessa Herrar icke hafwa några nya ideer, emedan (såsom Vitalis målar dem) "håret fladdrar för vinden liksom den lärda Sagrens egna tankar", fladdra för werldewinden. Hur kunna de då hafwa sina tankar fastade på ett wist föremål, som borde wåra. För dem lika kärt och dyrbart, som för mig. Tit. har ett ställe uti sin lärda, oföwäntadt mycket öfversäta "§ 3 de" med swenska ordet: fast öfwerthgälfse; om nu denna öfwerfästning är riktig, så kan jag werkligen

wara smickrad af Tit. omödmne, att jag här en kall och
werthgelse; men jag måste derjemte belläga, att Tit. egen
religiösa öfvertygelse är wacklande och byggd på swefwul-
la grunder, ehuru den tron är för närwarande fast som
berg, att Påsarena äro swärmare. Andar uppbläste af e-
gentfärlig och andelig höjstard. Hurwida denna tro är
för Tit. saliggörande, det kommer wäl att påswiwa i en
framtid. Att Tit icke kan med säkerhet afgöra, om
motivet till mina "beriktinganden" härrör af illka el-
ler af den slags galenskap, som Tit behagar kalla en
"sig Ide", det bewisar dålig menniska kändedom; men
om Tit. själf ignorerar rätta motivet till sina anmärk-
ningar, så lär det icke vara så lätt, att bedöma, om
mina "beriktinganden" härröra af "illka", eller af "ga-
leskap". Det orthodoxa nit, som förmått Tit. att
rapportera om Påseriet i Lappmarken och Bajala, kan
lätteligen gå derhän att Tit. måste yrka ansvar och
Landsförwising mot Påsarena; och en sådan juridisk
handling, skall utan twiswel blifwa ett bewis på den
orthodoxa, för Lutheriska Lärans renhet, niralstade
mannens Tolerans.

Bajala och Kengis den 11:te September 1851.

E. E. Laxstadius.

Följande, af en osärd bonde, författade verser, torde
här förtjena sitt rum:

Till Nykterhets-Läraren

Din lära menskokärlig är, som talar

Så sannt, så skönt, ur djupet af din själ!

Den klingar så, kring Nordens berg och dalar,
Som stämmor från en bättre werld, så wäl!
—
Des affigt är att minsta njetheien
Och nöden, brotten uti menfligheten.

Jörgäfwes man i feller sökt att hämma
Frånbrusandet af tidens syndaflojd —
Jörgäfwes talaren här höst sin stämma,
Jörgäfwes menflomännan gråtut blod.
Jörgäfwes Lagen sin bud utfärdat
Om ett misbruk, genom wanan härdat.

Din sidet hjelen kom från Jäderöhuset —
Det wita Jäderöhuset oswan ston: —
En Engel sändes! — Från himlaljufet
Han slog med strålgans emot jordens bron
Och ropade: "Ett enda medel finnes
Öfwanmed det stora ändamålet winnes!"

"Gån, Nykterhets-Apostlar uti Norden
Med ljusets saktla uti Eder hand!
"Gån, i den Höastes segertratt skringa jorden
"Och skäcken dryckenskapens afgjundbränd,
"Och liften nu, till menfligheters renning,
"Mot dryckenskap en Nykterhetsförening!"

Med Gnachu menar, jag — den ljusa tanka,
Som himlen wäckt i ädla menflöbränd,
Att räcka fram en säker räddningsplanika
Ut de olyckliga i tidens höst,
Som sjunka ned i syndaflojdens wägar,
Att räddas i "äldwattners" afgrundelagör.

Du är en Nykterhets-Angiel, warden,
Med nit och kärnma söder. Du ditt kall,
Du wårdar den Dig ombetrodda hjorden
Så wäl, och ofnimmer icke, att Du skall
En gång för Limesherden redogöra
För Hären, som Du skall till Bonom föra.

Ditt tal är skönt, det söder klott dens dro,
Hvars glädjetälla bränwingsglafet är;
Han nykterhetens lära ej will höra,
Den som ett swär uti hans hjerta skär,
Men slutligen han, af esfarenbeten.

Skall öfvertogas om sannfärdigheten.
 Om några år, när fattigdomen, nöden
 förjagat trefnadens isrän hans tsån;
 När barn och maka, bleka lifsom nöden,
 Så nakna, hungriga wid spiens håll:
 Då skall, försent kauske, hans sammet wakna
 Och med förwiltan huslig sällhet sakna!

Den som kan tala emot nyckerheten,
 Har ej allværligt öfvertänt det wig;
 Har ej besinnat huru menyfligheten
 Vår lewja, werka, fölla upp sin pligt
 Mot Gud, sig sjelf och emot sina lifar
 För'n han så djerst mot nyckerhet predikar.

Det wadde wäl om många wille tänka
 På all den sjukdom, fattigdom och nöd,
 Swari så många menstor sig förändra,
 Och så äroga en ibtidig öd.

Hur Guds wälsignelse — de rika förbar —
 Öfwandlas till ett gift, som menstor mördat!

Den som, med hänsigt till moraliteten,
 Beänner hwilken wælig mängd af brott,
 Sem hwarsje är begås i dwissenheten
 Af Gristina under rustat tillstånd — blott
 Han har upplysning och ett känsligt hjertra,
 Kan han ej tänka derpå utan smärtal!

O! måtte en gång alla Nordens söner
 Veränta hwad som tillhör deras frid!
 Och sög att, med waksamhet och böner,
 Bereda sig en lyckl. gare tid!

Må barn och barnsbarn, i framtid skervan,
 Wälsignad fädren och leffjunga Herran!
 (Selt St. län)

Utsä
 Tryckt hos W. N. Nygren.

Ens Kopandes Röst i Öknen.

N:o 4 April. 1853. 2 Årg.

(Inlämt)

Några ord i anledning af sista Illuminationen i Stockholm.

Illumination betyder upplysning. Detta ware anfördt för de enfalldiga. — När vår älskade Konung efter en lång sjukdom tillfrisknat, så war glädjen i Riket tillbörslig, tacksamheten till Gud wäl föransledd. Men att denna glädje och tacksamhet skulle uttryckas med stora middagar och baler, hafwa wi derföre icke gillat, såsom ett kristeligt sätt. Vår Herre sjelf törde af dessa tackoffer hafwa hast föga föt lukt, hafwa warit föga trakterad.

Nåhl. men illuminationen i Stockholm då? Den har wäl lyst allt upp i himla? — Då tusentals ljus brunno i fönster och på transparanger det måtte wäl ändå ha varit någon ting, "som änglömen och lyfter se"? — Så torde många Stockholmsbor ha tyckt. — Men ack! hwad betyda alla jordiska dankar emot ett enda himla-ljus? Hwad betyder allt utwärtens skimmer emot andans ljus och bön i en troende själ? Men då Stockholm och